

My day started normal. Or as normal as it ever gets at Meriwether College Prep.

See, it's this "progressive" school in downtown Manhattan, which means we sit on beanbag chairs instead of at desks, and we don't get grades, and the teachers wear jeans and rock concert T-shirts to work.

That's all cool with me. I mean, I'm ADHD and dyslexic, like most half-bloods, so I'd never done that great in regular schools even before they kicked me out. The only bad thing about Meriwether was that the teachers always looked on the bright side of things, and the kids weren't always...well, bright.

Take my first class today: English. The whole middle school had read this book called *Lord of the Flies*, where all these kids get marooned on an island and go psycho. So for our final exam, our teachers sent us into the break yard to spend an hour with no adult supervision to see what would happen. What happened was a massive wedgie* contest between the seventh and eighth graders, two pebble fights, and a full-tackle basketball game. The school bully, Matt Sloan, led most of those activities.

Sloan wasn't big or strong, but he acted like he was. He had eyes like a pit bull, and shaggy black hair, and he always dressed in expensive but sloppy clothes, like he wanted everybody to see how little he cared about his family's money. One of his front teeth was chipped from the time he'd taken his daddy's Porsche for a joyride and run into a PLEASE SLOW DOWN FOR CHILDREN sign.

Anyway, Sloan was giving everybody wedgies until he made the mistake of trying it on my friend Tyson.

Tyson was the only homeless kid at Meriwether College Prep. As near as my mom and I could figure, he'd been abandoned by his parents when he was very young, probably because he was so...different. He was six-foot-three and built like the Abominable Snowman, but he cried a lot and was scared of just about everything, including his own reflection. His face was kind of misshapen and brutal-looking. I couldn't tell you what color his eyes were, because I could never make myself look higher than his crooked teeth. His voice was deep, but he talked funny, like a much younger kid—I guess because he'd never gone to school before coming to Meriwether. He wore tattered jeans, grimy size-twenty sneakers, and a plaid flannel shirt with holes in it. He smelled like a New York City alleyway, because that's where he lived, in a cardboard refrigerator box off 72nd Street.

Meriwether Prep had adopted him as a community service project so all the students could feel good about themselves. Unfortunately, most of them couldn't stand Tyson. Once they discovered he was a big softie, despite his massive strength and his scary looks, they made themselves feel good by picking on him. I was pretty much his only friend, which meant he was my only friend. My mom had complained to the school a million times that they weren't doing enough to help him. She'd called social services, but nothing ever seemed to happen. The social workers claimed Tyson didn't exist. They swore up and down that they'd visited the alley we described and couldn't find him, though how you miss a giant kid living in a refrigerator box, I don't know.

***wedgie** (*informal*) an act of lifting sb up by his/her underwear, usually done as a joke

A napom normálisan indult. Vagyis annyira normálisan, amennyire a Meriwether Főiskola Előkészítőben az lehetséges.

Ami azt illeti, ez egy „modern” iskola Manhattan belvárosában, ami annyit tesz, hogy a padokat babzsákok helyettesítik, nem kapunk osztályzatokat és a tanárok rockbandás pólóban járnak.

Ezzel én teljesen rendben vagyok. Úgy értem ADHD-m és diszlexiám van, mint a legtöbb félvérnek, úgyhogy sosem remekeltem igazán a szabályos iskolákban, az előtt sem, hogy kirúgtak. Az egyetlen rossz dolog a Meriwether-rel kapcsolatban az, hogy a tanárok mindennek a jó oldalát nézik és a gyerekek nem mindig... nos, jók.

Vegyük az első órám ma: irodalom. Az egész középiskola elolvasta a „Legyek ura” című könyvet, amiben a gyerekek megőrülnek egy szigeten. Tehát a témazárónk gyanánt a tanáraink kiküldtek minket az udvarra egy órát felnőtt felügyelet nélkül tölteni, hogy lássák, mi történik. Ami történt, az egy óriási alsó-húzó verseny a hetedikesek és a nyolcadikosok között, két kavics csata és egy szereléssel teli kosármeccs volt. Ezekből a legtöbbet Matt Sloan, az iskola zaklatója vezényelte le.

Sloan nem volt nagy vagy erős, de úgy viselkedett, mintha az volna. Pitbull szemei voltak és bozontos fekete haja és mindig drága, de hanyag ruhákat hordott, mintha azt szeretne volna sugallni, hogy mennyire nem érdekli a családja pénze. Az egyik elülső foga le volt törve, mert egyszer az apja Porsche-jével kocsikázás közben nekijajtott egy „Kérem, lassítson a gyerekek miatt” feliratú táblának.

Szóval Sloan mindenki alsóját felhúzogatta addig, amíg el nem követte a hibát, hogy a barátommal, Tysonnal próbálta meg.

Tyson volt az egyedüli hajléktalan gyerek a Meriwether Főiskola Előkészítőben. Anyukám és én úgy gondoltuk, a szülei akkor hagyták el, amikor még nagyon fiatal volt, valószínűleg azért, mert annyira... más volt. 2 méteres volt, olyan volt, mint az Utálatos Hőember, de sokat sírt és mindentől félt, beleértve a saját árnyékát is. Az arca kissé deformált és brutális-kínézetű volt. Nem tudnám megmondani, milyen színűek a szemei, mert sosem tudtam magam rávenni, hogy a ferde fogainál fentebb nézzek. A hangja mély volt, de furcsán beszélt, úgy, mint egy sokkal fiatalabb gyerek – szerintem azért, mert a Meriwether előtt sosem járt iskolába. Rongyos farmert, zord húszas-méretű csukát és lyukas flanel inget hordott. New York-i sikátor szaga volt, mert ott élt, egy hűtőszekrény kartondobozában a 72. utcából.

A Meriwether Előkészítő egy közösségi szolgálat projektként fogadta őt be, hogy a diákok büszkék lehessenek magukra. Sajnálatos módon, legtöbbjük ki nem állhatta Tysont. Amint rájöttek, hogy az óriási ereje és ijesztő külseje ellenére legbelül olyan, mint egy plüssmackó, azzal kezdtek szórakozni, hogy őt piszkálják. Én voltam az egyetlen barátja, ami azt jelentette, hogy ő pedig az én egyetlen barátom. Az anyukám már milliószer panaszkodott, hogy az iskola nem tesz eleget azért, hogy segítsen neki. Hívott szociális szolgáltatásokat, de sosem történt semmi. A szociális munkások azt állították, Tyson nem létezik. Bármire megesküdtek, hogy elmentek a sikátorhoz, amit leírtunk, de nem találták őt, bár azt, hogy hogyan lehet elsiklani egy óriási gyerek felett egy hűtődobozban, nem tudom.